

РЕШЕНИЕ

№ 4039

гр. София, 18.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 09.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **3448** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Т. Т. Р., с адрес за призоваване: [населено място], [улица], вх. А, ет. 1, ап. 3 срещу Заповед № РД-01-0556/22.03.2021 г. на Изпълнителния Директор на Агенцията за Социално Подпомагане (АСП).

В жалбата, от съда се иска оспорената заповед да бъде отменена, като незаконосъобразна. Сочи се, че същата издадена в противоречие с разпоредбата на чл. 94, ал. 1 от ЗДСл. Липсва дата на извършването на дисциплинарното нарушение и посочване на способа, по който може да се осъществи защита срещу акта. Не е посочена и датата, на която дисциплинарно-наказващият орган е узнал за нарушаването на служебната дисциплина от страна на държавния служител, за да може да се прецени изтичането на сроковете по посочената разпоредба. В процесната заповед са описани няколко нарушения на служител на Дирекция „Социално подпомагане” – К. село, извършени в различно време, като нарушенията на Р. се изразяват в това, че тя не е упражнила контрол върху действията на този служител, който е бил нейно подчинение. Според оспорващата е следвало изрично да се посочи на кои дати или в какви периоди тя не е упражнила контрол. Твърди се, че дисциплинарната отговорност е лична и че не може началникът на отдела да носи пълна отговорност за действията или бездействията на подчинените му служители, независимо, че според длъжностната характеристика ръководи, организира, разпределя и контролира работата на социалните работници. За начина на изпълнение

на задълженията си, всеки служител носи индивидуална отговорност. В тази връзка е цитирана относима, според оспорващия практика на ВАС.

Инвокирани са доводи за извършени процесуални нарушения във връзка с направената от дисциплинарния съвет проверка и изложените в съставения от съвета доклад до дисциплинарно-наказващия орган изводи.

Посочено е, че са налице нарушения на чл. 93, ал. 1 от ЗДСл. Смисълът на тази разпоредба е не само да се изслуша държавния служител, за когото се твърди, че е извършил нарушение, но и обсъдят възраженията му във връзка с това твърдение. В оспорената заповед не са изложени никакви мотиви в тази насока. От зададените на наказаната служителка въпроси личи явната предубеденост на дисциплинарно-наказващия орган. Същият очевидно вече е приел, че Р. е извършила нарушение и с обяснението, изискано от нея се цели да се установи причината за извършването му.

Изпълнителния Директор на Агенцията за Социално Подпомагане не е обсъдил главното възражение на оспорващата, а именно изключително голямата натовареност на служителите в отдела. На практика се сочи, че Р. е съвместявала две длъжности – като началник на отдела и като редови социален работник. Жалбоподателката твърди, че въпреки огромния брой случаи, обработвани в отдела, тя е осъществявала контрол, чрез съществуващата в дирекцията деловодна и информационна система. За въведени грешни или неверни данни в системата от страна на подчинените ѝ служители, тя няма как да знае и съответно да носи отговорност. Според нея, в звеното редовно са провеждани оперативки, на които тя е изисквала от служителите да спазват определените в законите и подзаконовите нормативни актове срокове.

На следващо място се сочи, че за нарушенията на социалния работник С. В., доколкото такива са извършени, не може да бъде държан отговорен нейният пряк ръководител, в лицето на Р..

Твърди се, че в процесната заповед не е посочено годно правно основание за издаването ѝ. Наложено наказание е „отлагане на повишението в ранг с една година”, докато като правно основание е посочена разпоредбата на чл. 91, ал. 1, т. 4 от ЗДСл, която касае друг вид наказание.

По време на проведеното по делото открито заседание, оспорващият не се явява лично. Упълномощеният от нея адвокат П. поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски. В дадения от съда срок са представени допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по оспорването, в лицето на Изпълнителния Директор на Агенцията за Социално Подпомагане не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт С. оспорва жалбата. Счита, че заповедта е законосъобразно издадена в съответствие с материално-правни разпоредби и целта на закона. Иска се присъждане на разноски. Не са представени допълнителни писмени бележки.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на ответника и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с докладна записка № 30-11567/04.02.2021 г., съставена от ръководител на Инспекторат при Агенцията за социално подпомагане, на Изпълнителния Директор на Агенцията за Социално Подпомагане е предоставена информация, обективизирана в доклад от извършена проверка по сигнал в Дирекция

„Социално подпомагане” - К. село от комисия от Инспектората на АСП, в периода от 27.01.2021 г. до 29.01.2021 г.

Във връзка с направените констатации в доклада, Изпълнителният Директор на Агенцията за Социално Подпомагане е издал заповед № РД01-0356/15.02.2021 г., с която е разпоредил на дисциплинарния съвет при АСП образуването на дисциплинарно дело срещу С. В., заемаща длъжност „главен социален работник”, в отдел „Закрила на детето”, в Дирекция „Социално подпомагане” – К. село, Т. Р. - заемаща длъжност Началник на отдел „Закрила на детето”, в Дирекция „Социално подпомагане” – К. село и Г. Н. заемаща длъжност Директор на Дирекция „Социално подпомагане” – К. село.

С писмо изх. № 30-18670 от 26.02.2021 г. Изпълнителният Директор на Агенцията за Социално Подпомагане е изискал от Т. Р. писмени обяснения, поставяйки й конкретни въпроси.

На 01.03.2021 г. оспорващата е подала до дисциплинарно-наказващия орган писмени обяснения, във връзка с образуването дисциплинарно производство, като е отговорила на поставените въпроси.

На 04.03.2021 г. Т. Р. е била изслушана лично от Изпълнителния Директор на Агенцията за Социално Подпомагане, видно от саморъчно написаната от нея декларация.

След извършена проверка, във връзка с образуването дисциплинарно производство, дисциплинарният съвет при АСП е провел няколко заседания в периода месец февруари – месец март 2021 г., на които са обсъдени събраните писмени доказателства. На 15.03.2021 г. са изслушани трите държавни служителки, срещу които е образувано дисциплинарното производство. Д. съвет е взел решение с единодушие, че трите са извършили нарушение на служебната дисциплина и на същите следва да се наложат дисциплинарни наказания. Изводите са обективирани в протокол № 3/2021 г. По отношение на оспорващата Т. Р. е посочено, че същата в качеството си на началник на отдел „Закрила на детето”, в Дирекция „Социално подпомагане” – К. село, не е осъществявала ефективен контрол върху работата на социален работник С. В. и е допуснала в ръководения от нея отдел да не се спазват вътрешно-ведомствените актове на АСП и националното законодателство в областта на закрита на детето и законосъобразното обработване на административни преписки, стартирали по заявления за получаване на разрешение за вписване в регистъра на осиновяващи при условията на пълно осиновяване. Предложено е спрямо нея да бъде наложено дисциплинарно наказание отлагане на повишението в ранг с една година, на основание чл. 90, ал. 1, т. 3 от ЗДСл.

Преценявайки наличието на материалноправните предпоставки по чл. 89, ал. 2, т. 1, във връзка с чл. 95, ал. 1, т. 3 от ЗДСл, Изпълнителният Директор на Агенцията за Социално Подпомагане е издал оспорената заповед.

Като доказателства по делото бяха приети длъжностна характеристика за длъжността началник на отдел „Закрила на детето”, в Дирекция „Социално подпомагане”, при АСП.

От оспорващия бяха представени и приети като доказателство доклад, изготвен от Т. Р. до Директора на Дирекция „Социално подпомагане” – К. село за работата на отдел „Закрила на детето” за периода м.10.2018 г. до м.05.2019 г., ежемесечни доклади на служителите в отдела „Закрила на детето” за периода месец ноември 2019 г. – януари

2021 г. и ежемесечни доклади за периода месец февруари – месец май 2021 г., изготвяни от началник на отдел „Закрила на детето” при Дирекция „Социално подпомагане” – К. село до Директора на Дирекция „Социално подпомагане” – К. село. От ответника бяха представени и приети като доказателства, девет броя заповеди (л. 128-148), издавани от Директора на Дирекция „Социално подпомагане” – К. село, с които са разпределяни конкретни задачи и задължения на служителите в отдел „Закрила на детето”, включително ни на началника на отдела, Методика за управление на случай за закрила на дете в риск от отдел „Закрила на детето” при АСП, утвърдена от Изпълнителния Директор на Агенцията за Социално Подпомагане, Правила за администриране на дейностите по отпускане, начисляване, изплащане и възстановяване на социални плащания и становище (изх. № 30-49364 от 07.06.2021 г.), изготвено от Директор на Дирекция „Закрила на детето” и Директор на Дирекция „Информационни системи” при АСП, относно възможностите за достъп на различните служители в агенцията до документите, съдържащи се в изградената база с данни.

По искане на оспорващата беше разпитан един свидетел за установяване на твърдените в жалбата обстоятелства.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е връчена на Т. Р. лично на 23.03.2021 г., видно от саморъчно положение подпис върху приложения към преписката екземпляр. Жалбата е подадена чрез административния орган на 05.04.2021 г. (вх. № 94Т-00-0045), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, засягащ негови права и законни интереси и следователно подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспорения акт, административният орган е приел, че са налице чл. 89, ал. 2, т. 1, във връзка с чл. 95, ал. 1, т. 3 от ЗДСл, а именно, че Т. Р. е извършила нарушение на служебната дисциплина, изразяващо се в неизпълнение на служебните ѝ задължения.

Съгласно разпоредбата на чл. 169, ал. 1 от АПК, при проверката на оспорения административен акт, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146. В хода на проведеното съдебно производство по делото, съдът съобразявайки се с наведените от страните доводи е събрал доказателства, за да провери дали са били налице фактическите основания, даващи възможност на административния орган да упражни даденото му от закона право да издаде акта, с който се засягат безспорно права и законни интереси на оспорващата.

В процесуално качество на свидетел по делото беше разпитана С. П., служител в отдел „Закрила на детето” в отдел „Закрила на детето”, в Дирекция „Социално подпомагане” – К. село.

В показанията си свидетелката посочи, че работи по случаи на деца в риск. Госпожа

Р., като ръководител на отдела, всеки месец произволно изисква 4-5 досиета и проверява, дали си върши задълженията. Ако не е изпълнила задълженията си, тя дава предписания, подписани от директора. В тези предписания има срок, в който аз трябва да ги свърша. В този момент в отдела работят девет социални работници и с всички, тя работи по този начин. Информационната системата на АСП е много елементарна. Няма никакви индикации, как се развива производството и дали се спазват сроковете за обработка на документите, например няма данни дали изтича срока за обработка на даден сигнал, или друг документ. Обемът на работа е много голям, но системата не улеснява по никакъв начин служителите. По принцип за сигналите има само поле за изпълнение на срока, който е 10-дневен, за нито един от останалите документи – няма. Свидетелката не е работила много с осиновители, но доколкото знае срокът за обработка на документите, подадени от осиновители се поставя саморъчно като резолюция върху искането. Служителите се подписват, че са запознати с резолюцията и със срока. Контролът на госпожа Р. няма как да бъде всеобхватен, поради многото случаи. Когато проверяващият отвори системата, той вижда в какъв статус е съответният документ. Статусът може да бъде отворен, за редакция или приключен, но не може да се види текста на документа. В системата се отбелязва името на кандидата за осиновител и колегите знаят какво трябва да правят, например трябва да се посети адресът и да се състави работен протокол, но дали той се въвежда в системата, свидетелката не знае. Във връзка с осиновителите може да има статус – вписан, одобрен или отхвърлен. В системата може да се провери, кога е постъпил съответният документ, но там не фигурира срокът за изпълнение. Ако примерно по преписката не се работи, началникът на отдела може да изиска информация от съответния служител, като госпожа Р. е правила такива проверки – особено за сигналите за деца в риск.

Съдът намира, че показанията на свидетелката П. не са съвсем последователни и ясни и до известна степен са противоречиви. Следва да се вземе предвид, че по собственото ѝ признание, тя не работи с осиновители и не е наясно с особеностите на работата на отдела в тази насока.

Анализът на събраните доказателства не дава възможност на настоящия съдебен състав да се съгласи с направените от оспорващата оплаквания.

Както беше посочено по-горе, административният орган е приел, че са налице чл. 89, ал. 2, т. 1, във връзка с чл. 95, ал. 1, т. 3 от ЗДСл, а именно, че Т. Р. е извършила нарушение на служебната дисциплина, изразяващо се в неизпълнение на служебните ѝ задължения и по-конкретно задълженията си визирани в т. 5.1, 5.2, 5.3 и 7.1 от длъжностната ѝ характеристика. Според тези вменени ѝ задължения, оспорващата като началник на отдел „Закрила на детето”, в Дирекция „Социално подпомагане” следва да организира работата на служителите, съобразно длъжността, която заемат и компетентностите им, да разпределя, управлява и контролира работата на социалните работници в ОЗД и да определя срок за обработка и изпълнение, да работи пряко по случаи на деца в риск. В т. 7 от длъжностната характеристика са определени отговорностите на началника на отдел „Закрила на детето”, свързани с организацията на работата, управлението на персонала и ресурсите. Така например според, т. 7.т.2, 7.т.4 и 7.т.7 тя отговаря пряко за планирането, управлението и контролирането на работата на подчинените ѝ служители, носи отговорност за изпълнение на задачите,

поставени на звеното, което ръководи и за тяхното прозрачно изпълнение и отчитане и носи отговорност за правилното, точно и своевременно изпълнени на административните процедури, свързани с дейността на структурното звено, което ръководи.

В разглеждания казус Т. Р. е наказана дисциплинарно, защото не е упражнила контрол върху изпълнението на поставените задачи на пряк неин подчинен в отдела - главен социален работник С. В.. В оспорената заповед са изброени четири случая на кандидат-осиновители и три случая на деца в риск, които са били възложени на В. в периода 2019 г. – 2020 г. Д. съвет, в описания по-горе протокол и Изпълнителния Директор на Агенцията за Социално Подпомагане, са приели, че в следствие на неизпълнение на законови задължения от страна на социалния работник са допуснати нарушения на чл. 16а от Правилника за приложение на закона за закрила на детето (ППЗЗДт) и на чл. 26, чл. 27, чл. 28 и чл. 29 от Наредба № РД-07-7 от 5.10.2010 г. за условията и реда за водене и съхраняване на регистрите за пълно осиновяване.

Настоящият съдебен състав намира, че не може в рамките на настоящето производство да изследва въпроса, дали наистина социалният работник В. е извършила описаните нарушения, но доколкото докладът на дисциплинарния съвет при АСП, представлява официален документ, по смисъла на чл. 179 от ГПК, наличието на тези нарушения следва да се приеме за факт, още повече в жалбата не се релевират доводи в обратен смисъл.

Съдът намира, че съгласно изброените по-горе функционални задължения на началник на отдел „Закрила на детето” при АСП, ръководителят на това звено е пряко отговорен и е длъжен да упражнява контрол върху срочното и качествено изпълнение на служебните задължения от страна на подчинените му служители.

Очевидно е, че в случая, Т. Р. не е упражнила контрол върху изпълнението на възложените задачи на С. В., с което е нарушила своите задължения да организира работата на служителите в отдела, като разпределя, управлява и контролира работата на служителите в отдела и да отговаря за правилното, точно и своевременно изпълнение на административните процедури и задачи, свързани с дейността на структурното звено, което ръководи.

Настоящият съдебен състав не приема твърдението за прекалената натовареност на служителите в отдела, както и за личната натовареност на оспорващата. Това обстоятелство не е основание за неизпълнение на задълженията. В случай, че служителите в отдела са били толкова много натоварени с изпълнени на служебни задачи, което да не им позволява да изпълняват срочно и качествено задълженията си, Т. Р. е могла да сезира писмено ръководството на АСП за вземането на съответните мерки. Липсата на предприети действия от нейна страна в тази насока, сочи неоснователност на релевирания довод.

По отношение на оплакването, че в процесната заповед не е посочена датата, на която са извършени нарушенията от страна на жалбоподателката, което представлява съществено нарушение на административно-производствените правила, водещо до невъзможност за преценка на сроковете по чл. 94 от ЗДСЛ, съдът намира, че същото е лишено от фактическа и правна опора. Вярно е, че в оспорения акт не е отбелязана конкретна дата на извършване на нарушенията от страна на Р., свързани с неупражняване на контрол върху

работата на В.. На последната са били разпределени преписки, свързани с подадени заявления от кандидат-осиновители по реда на цитираната Наредба и такива касаещи извършване на действия с деца по реда на ППЗЗДт. В тези два подзаконовни нормативни акта са регламентирани определени срокове за администриране на подадени заявления за осиновяване и извършване на определени действия във връзка с тях.

От друга страна, от цитираната по-горе длъжностна характеристика на началник на отдел „Закрила на детето” и от показанията на свидетелката П., се установява, че в правомощията на Р. е влизало задължението да разпределя работата на служителите в отдела, да определя срокове за изпълнение на задачите и да следи за спазването им. Съдът не може да кредитира в цялост изложеното от свидетеля поради наличие на елементи на противоречивост. Същата заяви, че когато проверяващият отвори системата, той вижда в какъв статус е съответният документ - отворен, за редакция или приключен. Едновременно с това тя посочи, че в информационната система няма никакви индикации, как се развива производството и дали се спазват сроковете за обработка на документите, например няма данни дали изтича срока за обработка на даден сигнал, или друг документ.

Съдът кредитира изложеното в становище изх. № 30-49364 от 07.06.2021 г., цитирано по-горе. Същото представлява официален свидетелстващ документ по смисъла на чл. 179 от ГПК и има обвързваща съда материална доказателствена сила по отношение на съдържащите се в него обстоятелства, предмет на удостоверителното изявление на съставителите го длъжностни лица. В документа недвусмислено се сочи, че преписките създадени чрез интегрираната информационна система (ИИС) съдържат информация за дата и част на създаване и на кого са разпределени. За дейностите със срок на обработка, ИИС следи за изтичане на този срок и предупреждава с известия. Тези известия се изпращат към началник на отдел „Закрила на детето” и към съответните социални работници. Известията са видими в началната страница на ИИС и към всяка отделна дейност. В списъка на всяка регистрирана в ИИС дейност е налична дата на регистрация и статус на обработка. Тази информация, заедно със съобщенията за изтичащ срок е достатъчна за определяне и реакция на просрочени преписки.

Изложеното мотивира съда да приеме, че Р. е имала пълната възможност да следи работата на подчинените ѝ в отдела служители, включително и спазването на сроковете за изпълнение на задачите. Очевидно в случая, ИИС е генерирала съобщения, за това, че С. В. не е изпълнявала своевременно, поставените ѝ задачи, нарушавайки драстично нарушавала законоустановените срокове. Това нейно бездействие е останало незабелязано от началника на отдела в продължение на почти две години до момента на извършване на проверката от инспектората на АСП в началото на 2021 г. В случая се касае за перманентно и продължено неизпълнение на установените според длъжностната характеристика служебните задължения от страна на Р., а именно да контролира работата на подчинените ѝ служители и да отговаря за изпълнението на задачите. Поради тази причина, съдът намира, че независимо от липсата на дата на извършване на нарушението, посочена в оспорената заповед, не е налице неспазване на

установените в чл. 94 от ЗДСл срокове.

В случая е важно, че визираните в констатациите на дисциплинарния съвет пропуски в работата на социалния работник В., са довели до съществено неспазване на сроковете, визирани в Правилника за приложение на закона за закрила на детето и в цитираната наредба. Действията, които В. е следвало да извърши са нормативно регламентирани в рамките на два до три месеца, според цитираните подзаконови нормативни актове. При случаи от 2019 г. и 2020 г. това означава значително бездействие, осъществявано от служителката в рамките на почти две години. Това бездействие очевидно е останало незабелязано от страна на Т. Р., като пряк ръководител на В.. Същата не е предприела никакви стъпки, за да мотивира подчиненият ѝ служител да изпълни задълженията си в срок. С такива правомощия оспорващата безспорно е разполагала, което беше потвърдено и при разпита на свидетелката П.. За вече констатираното неизпълнение на служебните задължения от страна на В. е станало ясно едва след направената проверка от страна на инспектората при АСП, след сигнал на З. К. – един от кандидат-осиновителите.

За това, че Р. е игноририла задължението си да следи за срочното изпълнение на поставените на служителите в отдела задачи, сочи обстоятелството, че същата е започнала да съставя ежемесечни доклади до Директора на Дирекция „Социално подпомагане” – К. село за дейността на отдел „Закрила на детето” при Дирекция „Социално подпомагане” – К. село, едва след периода месец февруари 2021 г., т.е. след започване на проверката от страна на инспектората при АСП и съответно започването на дисциплинарното производство срещу нея. Представените от оспорващата доклади, съставяни от служители в отдел „Закрила на детето”, по указание на съда във връзка със заповед № 2205-РД- 01-0169/08.11.2019 г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане” – К. село, са спорадични и касаят единствено работа по преписки за деца в риск, а не по подадени заявления за осиновяване.

Настоящият съдебен състав намира, че бездействието на социалния работник и липсата на ефективен контрол върху работата му от страна прекия му ръководител Т. Р., в случая биха могли да имат особено тежки последици, с оглед на спецификата на задълженията на държавните органи, осъществяващи функционалните си задължения в сферата на социалното подпомагане и закрила на детето. Според чл. 1 от Закона за социалното подпомагане, същият има за цел Законът има за цел подпомагане на гражданите, които без помощта на друго не могат да задоволяват своите основни жизнени потребности и укрепване и развитие на обществената солидарност в трудни житейски ситуации, а съгласно чл. 1, ал. 2 от Закона за закрила на детето, държавата защитава и гарантира основните права на детето във всички сфери на обществения живот за всички групи деца съобразно възрастта, социалния статус, физическото, здравословно и психическо състояние, като осигурява на всички подходяща икономическа, социална и културна среда, образование, свобода на възгледите и сигурност. Т.е. държавните органи и по-конкретно, тези изпълняващи задълженията в съответните звена на АСП, следва да осъществяват правомощията си с

особена прецизност и внимание, имайки предвид, че съгласно цитираните закони, основаната задача на държавата в областта на социалното подпомагане и закрила на детето е да гарантира правата и защитата на две групи уязвими лица – деца и хора в затруднено материално положение. В конкретния случай, бездействието, довело до забавянето на преписките на лица, заявили желанието си осиновят деца, представлява особено укоримо поведение от страна на държавните служители, не само по отношение на хората, взели благородно решение да осиновят дете, но и по отношение на самите деца, които вследствие на неизпълнението на служебните задължения на служителите на АСП, не биха могли своевременно да получат шанс да бъдат отглеждани в нормална семейна среда.

Във връзка с изложеното съдът намира, че бездействието на Т. Р., като началник на структурно звено в АСП, натоварена с основни правомощия да осъществява контрол върху подчинените ѝ, по своя характер се явява тежко дисциплинарно нарушение, тъй като същото е със значителни вредни последици – уронва се престижа на държавната служба, създават се предпоставки за настъпване на имуществени вреди за държавата и обществени представи, за това, че държавните служители могат да действат винаги безнаказано, дори когато с действията си нарушават закона.

Съдът намира за несъществено нарушение на административно-производствените правила обстоятелството, че в оспорената заповед не са обсъдени, направените от Р. устни и писмени възражения по време на изслушването. В закона няма изискване мотивирано обсъждане на възраженията. В процесния акт е посочено, че служителката е изслушана и са приети писмените ѝ обяснения, но те не се приемат за основателни, с оглед на всички останали събрани доказателства. В случая е спазено изискването за изслушване, което е достатъчно, за да се приеме, че дисциплинарно-наказващият орган е изпълнил коректно задълженията си по чл. 93 от ЗДСл.

На последно място, съдът намира за неоснователно оплакването, касаещо грешно посочване в оспорената заповед на правното основание за налагане на наказанието. Вярно е, че посочената цифрова квалификация е чл. 90, ал. 1, т. 4 от ЗДСл, което отговаря на дисциплинарно наказание „понижение в по-долен ранг за срок от 6 месеца до 1 година”. Очевидно в случая се касае за допуснатата фактическа грешка, защото словесното описание на наложеното наказание е „отлагане на повишението в ранг с една година” и то съответства, както на предложението на дисциплинарния съвет, така и на истинската воля на административния орган. Констатираното несъответствие по никакъв начин не засяга права и задължения на адресата на оспорения акт до степен, представляваща предпоставка за отмяната му.

От направените разсъждения следва единствено възможния извод - оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на административно-производствените правила, в съответствие с целта на закона и при правилно тълкуване и приложение материално-правните разпоредби, поради което следва да се остави в сила, а жалбата да се отхвърли като неоснователна.

Предвид на факта, че ответникът по оспорването, в отговора по жалбата е

поискал разноси, изразяващи се в юрисконсултско възнаграждение, на същия следва да се присъдят разноси.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 и чл. 143, ал. 3 от АПК,
Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Т. Р. от [населено място] срещу Заповед № РД-01-0556/22.03.2021 г. на Изпълнителния Директор на Агенцията за Социално Подпомагане.

ОСЪЖДА Т. Т. Р., с адрес за призоваване: [населено място], [улица], вх. А, ет. 1, ап. 3, с ЕГН [ЕГН] да заплати на Агенцията за Социално Подпомагане, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ сумата от 120 (сто и двадесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 3448 по описа за 2021 г. на Административен съд София - град.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 124, ал. 1, изр. 2 от ЗДСл.